

МИЛАН ВУРДЕЉА

КИЛАВАЦ

„Ко познаје себе? Не човек уопште, човек обичан,
већ човек који уме да понесе јарам нужности.”
(Антонио Грамши, „Наш Маркс”)

Најупутније је читав догађај описати с нагласком на његовим узроцима јер последице, саме по себи, нису довољно речите. Ваљда су зато мој чин и згражавање над њим и завредели место само у жутој штампи и на опскурним интернет порталима. Додуше, узимајући за право да пред вас одмах истресем своју жуч, не могу не приметити да бих, у случају да сам тој жентурачи заиста узвратио мером коју је заслужила, у нашем пашалуку експедитивно стекао славу већу од мученог Раскољникова. Или можда Лија Андерсона? То вам је од воље, али Вијанов роман бисте са знатижељом са којом ћете читати о мом, упркос шокантним и полуписменим насловима минорном прекршају, слистили за ноћ. И последња реченица, то тужно разрешење Лијеве судбине, дуго би вас опседала. Добро, знам, вама је и ово неумесно – барем вама који знате на шта *циљам*. Сад сам нашао да вам препоручујем књиге... Па још да правим не сасвим добре алузије... Рано сам одлутао... Да бисте боље испратили узроке које помињем на почетку, текст парцелишем по данима. Од петка до понедељка пре подне. Претпрошлог понедељка, дакле. Трудићу се да не врдам много.

Петак

Дешавања од петка не можете разумети ако претходно не добијете бар кроки мог карактера. Следи кратка биографија. (Извештио сам се у састављању оваквих прилога, с обзиром на читав низ

редакција на чије адресе су стизале моје политичке експертизе. Када кажем *политичке*, подразумевам рецензије и приказе из *политичке теорије*. Поменуте редакције воле да испод чланака својих аутора обавезно уврсте њихове „професионалне биографије”. Наши веб-сајтови, према томе, врве од професионализма, али остављам вама да самостално истражите колико моја биографија одскаче од те жабокречине.)

Моји су вам иницијали познати из медија, како се то каже. Хајде да тако и остане, да не идемо у детаље који би нашироко компромитовали моју породицу, премда нисам најсигурнији кога све у њу убрајам. Бар већина вас неће, рачунам, овакво моје опхођење тумачити као нећкање својствено тзв. правилима доброг укуса. Оној мањини, за коју је упитно да ће то самостално ишчитати између редова, скрећем пажњу на *ијру*. После догађаја у ком ћете ме ускоро препознати, *ијрам* се чешће, па и када пишем.

Рођен сам 1988. године у Токију. Јесте, добро сте прочитали. Мислите да не знам како вас само овај топоним подстиче да ме саслушате с више уважавања? Јер, нисам рођен у Житишту, Степојевцу, Кукујевцима или Ћићевцу. Ни у Пожаревцу, Неготину или у Предејанима. Кад у првој реченици прочитате *Токио*, одмах знате да сам билингвалан, светски човек по рођењу. Промућурнији обично претпоставе да сам син неког југословенског дипломате из најпросперитетнијих година те државе – кад је почело њено протокапиталистичко труљење. То је, у ствари, тачно: то да ми је отац био у дипломатској служби на Далеком Истоку.

Дипломирао сам андрагогију на Филозофском факултету у Београду, али сам мастер из социологије стекао у Грацу, између и доцније боравећи на студентским разменама од Беча, преко Стокхолма, до Талина. Није мало муке требало уложити да би се описао тај европски круг; марљиво сам чувао стипендистичке повластице, мењао адресе као чарапе, али ко не зна да данас у озбиљно знање мораш улагати, или је игнорант, или је злонамеран. *The best way to scare a Tory is to read and get rich.*

Тренутно сам на последипломским студијама баш у Талину, али због природе моје дисертације боравим у Београду. Иако сам се заклео да нећу попустити пред левантинским ритмовима овог града, да ћу се задржати само посла ради – ево ме већ трећи месец на Врачару. Овде сам стручни сарадник при, такорећи тек оформљеној, Школи социјализма са седиштем при Институту за источноевропске студије у Ослу. (Не питајте се претерано зашто Осло, а ја ћу прескочити дигресију с тим у вези.) Редовно пишем за *Црвену џланеју*, *Игеолојему* и *Revolutate*. (Ово су листом главна неомарксистичка електронска гласила. Завидан број прегледа,

шеров, али пре свега коментара мојих текстова показатељ је доприноса који дајем класној борби – још једна ствар коју лако можете проверити. Не пријају ми прекомерна ласкања, или, да будем израван – не пријају ми ласкања, али приметите да се фрагменти мојих радова најчешће цитирају и на *Шпрајнелу*. Што је *Игеолоџема* за академске читаоце, то је *Шпрајнел* на Facebook-у, па и Reddit-у.) У соби држим урамљени Жижеков портрет и гледам га као један Платоновљев јунак слику Розе Луксембург. Без старомодног надахнућа се ништа натпросечно не може постићи. (На крају сваке биографије коју прилажете најважније је испољити духовитост и скренути пажњу на своју начитаност. Рецимо, овде се они који нису читали роман Андреја Платонова обавезно посраме, пождеру се од једа, од зависти, или им се пробуди какав штреберски комплекс. Нисам га ни ја завршио, тај роман, хоћу рећи – али то није ни битно. Научне раднике треба да интересује функционално теоретско знање, зар не?)

Нешто се одужио овај увод, али читаоци до којих ми је стало данас подозревају од дилетаната, па је било неопходно навести све институције и адресе са којима сарађујем.

У петак сам, дакле, завршавао један критички осврт поводом годишњице Грамшијеве смрти. Радио сам на њему читаво послеподне. Усилио сам се да ме оброци и све те тричарије не ометају док га не завршим – мали омаж великом Грамшију. Увече сам свакако имао резервисану вечеру у једној ресторанској башти на Дорћолу. Могао сам узети и неку доставу, али на шта би то личило да изабљујем оне бициклисте што иза сица носе торбуљаге с брзом храном и слични униформисаним мецима секу тротоар, па чак и пешачке зоне, за име бога. А све за плату од шестсто евра. То није свет за који се борим.

Сем тога, било ми је важно да текст истог дана доставим уреднику, јер су ме за викенд чекали послови уређења викендице на Златару. (Златар и његове неискоришћене, крановима и мешалицама за малтер ненарушене лепоте! Није то малограђанштином и *new money* капиталом покопани Златибор.) Често сам са радницима учествујем у свим тим столарским пословима. Било би лицемерно борити се за њихову класу а не познавати им обичаје, хумор, ту здраву народску памет. И никад се није десило да се не *зјоћивимо*. Упркос брду знања које нас раздваја, то до сада није био случај. Не жалим бакшиша за такве људе, о следећем ангажману да не говоримо.

Него, опет плаћам данак свом дигресивном мишљењу. У петак сам, да поновим, радио на тексту о Грамшију читаво послеподне да бих, баш пре него што ћу пожурити да искористим резервацију

у ресторану, примио позив. Био је то З. В. (ако не инсистирамо на мом имену, нећемо ни на његовом), мој колега са основних студија. Е, то је школски пример интуитивног марксисте (једна од кованица које сам развијао у задњим текстовима). Добричина, ретко поштено радничко дете, „од оца аутомеханичара и мајке касирке”. Видите, његовом биографијом не морам да вас давим. Као што он последњих десетак година кубури са смештајем и пословима, тако ја кубури са онима који не познају базичну неомарксистичку и пост-структуралистичку литературу, а хтели би да, на пример, насиљем помогну људима као што је З. В. Не схватају, примера ради, да негде треба роварити, продефиловати кроз понеки *party* из различитих табора – како су свуда званице и ентеријери исти! – па стварати контакте на рачун којих и ти неког можеш држати у шапи. И мом З. В.-у сам објашњавао да се насиљем не иде никуд. Штета, велика је штета што ме није могао најбоље разумети (иако је *интуитивац*, морао би боље познавати терминологију), али ипак му нисам ја крив што је вечити апсолвент. Помоћ са испитима, сву обавезну и факултативну литературу сам му већ нудио. Јер, нас двојицу вежу студентски дани, кад смо један од другог толико учили! Тако, кад ми неко под текстом остави коментар о томе да „не знам шта је улица и фабрика, а ту нешто дрвим о интуитивном марксизму”, немам потребу да шибнем *reply* – довољно ми је што познајем једног З. В.-а.

Углавном, у петак сам у ауту слушао Бјорк, Портисхед, врло вероватно и, пошто је све чешћа на плејлисти, *Констрактивну* – уживао сам, све у свему. Већ сам био на излазу из Сењака кад ме З. В. назвао. Морам скратити: богзна како смо се поздравили и попричали (добричина, кажем вам), кад ме је замолио за једну услугу. „Замолио бих те за једну услугу”, баш тим речима. Мало ме изненадила толика финоћа, код њега сам више волео онај аутомеханичарски шарм. Елем, рекао ми је да већ трећи месец нема приходе, али да је вратио све дугове по граду. Међутим, није имао за кирију и, да га газдарица не би избацила, замолио ме је да му позајмим новац. Питао сам о ком износу је реч. Двеста евра, одговорио је. Помислио сам како сам неке вечере за троје плаћао готово исто. Не дужећи, одговорио сам да му колико сутра шаљем двеста двадесет евра. Како се само искрено захваљивао, тачно ми је било непријатно.

После тога сам га успут питао – зар је стварно немогуће наћи неку *цљак*у (ту реч сам употребио, он воли такве речи) за исте паре? Онда ми је поменуо оглас.

Заправо, тек овде почиње прича. Оглас за носача намештаја је све покренуо... Не, дефинитивно сам се распричао. Потрудићу

се да извештаји за суботу и недељу буду знатно краћи. Тешко ћу сажети све што се десило у понедељак, али рачунајте на моју најбољу вољу у том смислу.

Било како било, пристижем у ту дорћолску башту кад ми З. В. кроз слушалицу објашњава да је „прсо начисто” јер је јутрос био на разговору за посао код једне госпође са Црвеног крста. Посао носача намештаја није добио јер је жгољав. Насмејао сам се, али није требало. Прича, даље, како му госпођа рече да погледа поново оглас. Он тако и уради и виде доле, у углу, њен коментар: „Траже се радници за селидбу два стана на Црвеном крсту. Само озбиљни! Килави – стоп!” Тако је, рече З. В., он испао килав. Тад се ипак насмејао, и то онако, клиначки. Али мени није било до тога. Прокиптео сам. Мора да је тако и један Грамши осетио „трули шарм буржоазије”, како сам, поигравајући се с буљавим Шпанцем, писао на свом блогу. З. В.-а сам поздравио, поновио да ништа не треба да га брине, да новац леже сутра и да је госпођа са Црвеног крста *болид*. Још тад сам помислио да би се требало заузети за З. В.-а. Чудно сам се осећао, али морао сам пожурити да седнем за резервисани сто.

Субота

Изјутра ми је расположење отишло у down. Најпре сам схватио да текст о Грамшију тражи додатно фуснотирање, а никако ми се није дало копати по драјву са скенираном теоријом. Било ми је потребно неко време док нисам схватио да није посредни ординарна лењост. А о чему се радило? Осетио сам класну неправду на својој кожи. Дакако, није ми то био први пут, али читав случај са З. В.-ом одисао је нарочитом перфидношћу, због које је мој друг морао да испашта. Каква матора кобилетина! Замишљао сам је, ту „господичну” са Црвеног крста, како се осилила попут Марије Антоанете у малом. (У мислима сам је чак видео у комбинацији напирлитане косе и кинђураве хаљине што је, као Христ за распело, била причвршћена за корсет, док су из њега, из те невидљиве жичасте скаламерије, киптеле њене старачке, меснате дојке. Дебела, морао сам је замислити дебелу!)

Какво ђубре је морала бити кад је дала онакав оглас. Чуј: „килави стоп”! „Килави стоп”, а „исплата по договору”!? Због такве безосећајне дртине обичан човек и сумња у пробабилитет новог социјалистичког друштва. Али уместо да из читаве ситуације изведем неко теоријско уопштавање, нисам ни ретка могао да откуцам. То што се З. В. спрдао са свим, није ме могло умирити. Он, вредни интуитивац, ипак не може у целини сагледавати проблеме

који се тичу праксиса. А проблем зван *бабейина* свакако се убраја међу њих. Укратко, осећао сам се грозно, толико грозно да сам заборавио како је требало обићи или бар послати некога да обиђе зидаре у пословима око викендице. Звао сам да им се извиним. Њихов шеф није звучао изненађено, чак је дрско почео да се распитује за аванс. А када је прошлог пута узео да ми прича о томе како су он и мој стриц, давно, као „антлогори” прочешљали Златиборски округ, сав се распекмезио од неког поноса. Фуј... Сад је нашао да ме пита за аванс! Отрпео сам, за раднике увек налазим разумевања, па сам га нашао и тада. И, док сам се окренуо, субота је прошла, а мени је оно приказа од бабе наставила да скаче по живцима, са све одурно разиграним, чипкасто деколтираним дојкама.

Заборавио сам да кажем да сам уплату на З. В.-ов рачун извршио око поднева. СМС са лапидарним „хвала, брате, враћам чим стигнем” добио сам касно увече.

Недеља

Премда сам се пристојно наспавао, недељно јутро ни изблиза није било онако прозрачно као у песми Луа Рида. Не знам чему ово поређење, али чини ми се да сам и онда помислио како је баш штета што није такво, да би ми се затим песма још упорније завртела у глави. Нешто чисто, невино, а у исти мах покајничко носе тај *lyrics* и умиљата мелодија, као подневна кафа која се пије после афтера на ком си своју њушку гурао у ко зна чију чашу, врат, можда и међуножје. То, та асоцијација је само погоршала ствар. Свакако, читав дан сам, напослетку, био прилично раздражљив.

Сандуче за електронску пошту ми је освануло препуњено. Између осталог, добио сам ново задужење на курсу из Школе социјализма. Требало је да напишем реферат о историји борбе за права трансцендер особа на источној обали САД-а. (Разлике у односу на западну обалу не смеју се, то је бар јасно, потцењивати у иоле разрађенијем приступу овом питању.) Један од већих грехова европске левике јесте превиђање заслуга америчких левичара. Кад се само сетим како сам, у свега пар реченица, умео ућуткати сајбер интелектуалце који су овакве преокупације називали „лејдигага левичарењем”. Не само плитко него и јалово... Одговарајући им, не бих се замарао ни колико ми је потребно да изблендујем један *smoothie*, који бих онда мљацкао умачући у њега танко насечене кришке авокада, а пред екраном на ком се дуго и у навратима појављивало оно *typing*... Несрећнике сам остављао без речи, нису имали ниједан одговарајући цитат да извуку из рукава. „Think, don't act!” Ма, шта би они знали о томе?

После подне ме сачекала огромна, рекао бих распомамљена расправа на *Шрајнелу*. У неких 45 минута излистало се 64 коментара. Опет су се међусобно трли око мог последњег чланка. Волео сам што на својој страни увек имам интелектуалке, притом младе, кратко подшишане хипстерке што су се лактале не би ли дошле до изражаја међу мање-више истим таквим, само, већ по налогу природе, *млађахњијим* цензијевкама. Биле су преплануле или пак бледе као слоновача, у оба случаја однеговане – те моје познанице хипстерке, хоћу рећи. (Ако ми неко од вас на рачун овога учита сексизам, не пада ми на памет да му објашњавам какав је *йейишии буржоа* јер у овом редовима не увиђа аутентичност моје наклоности.) Без обзира на то што ми је импоновала, после неких сат времена досадило ми је да пратим расправу.

Око пет после подне сам отишао на дуго туширање. После сам фризирао браду. То ми је пријало. Ни из чега, сетио сам се оне речи: *килавац*. Огледао сам се го до паса и у поглед су ми стално ускакали танки бицепси, нешто уже груди и извијена шија. О пегицама под очима и помало рошавим образима – завештању моје ране адолесценције – да и не говорим. Помислио сам шта би ми, да јој овакав дођем у најам, рекла она бабускара, она што својим намештајем располаже као ексклузивним средствима производње. Какав би заједљив, вицкаст, Гига-Моравац-хумором надахнут коментар имала за мене? Да ли би се либила да ми га упуту? Зурио сам и даље у огледало, али тамо се појавила она, бабац у такозваној кућној хаљини, у зепама или „патофнама“, са виклерима покривеним власиштем, са цигаром жутог филтера у углу уста и шољицом кафе као неодвојивим асесоаром. Старачке дојке опет су се изгуривале у први план кадра.

Тада ми је дошла идеја. Дохватио сам телефон и потражио огласе за посао. „Хало огласи“ су у питању. Не знам откуд је избила та ирационалност, мени несвојствена, али тако је било.

Пронашао сам га. Оглас је још био „актуелан“, а у рубрици „опис посла“ и даље је, између осталог, писало „Килави СТОП“. Ко зна кога је све, поред З. В.-а, баба у међувремену понизила. Пролетео ми је кроз главу приказ те сподобе док ликује чак и над неким грмаљем од провинцијалца, ком из чистог хира, можда зато што је покушао да се погађа око цене, подвлачи да је „килав он за овај посао“. Ваљда сам био преморен да бих размотрио разлоге свог беса, да бих потом можда и поступио као што приличи једном младом – не треба глумити скромност – успешном постдипломцу. То се напросто није десило. Размишљао сам о непознатој старици која не допушта „килавима“ да зараде свој хлеб – и ни о чему другом. (Ово грца од патетике! Нема везе, нека остане. Шта да се ради,

када је већ тако било...) Не могу да тврдим, али мислим да сам пред спавање знао да ћу сутрадан отићи на њену адресу и први пут у животу рећи: „Добар дан, овде сам због огласа за посао.”

Понедељак

Разговор између мене и госпође Павловић (представила се тако, не испустивши тај атрибут који је више од атрибута) заиста је био отпочет наведеном реченицом. Тога се сећам, али о појединостима нашег разговора – који се релативно брзо претметну у пијачарско надвикивање у ком сам, жалећи, морао учествовати – ипак не бих имао шта значајно да кажем. Гаде ми се, мора бити, неки међу вама који би се наслађивали сочним репликама, неретко увредама и псовкама, а које смо тог јутра госпођа и ја разменили. Зато и други остају ускраћени за њих.

С друге стране, не смеће бити ускраћени за опис мог успона до њене гарсоњере. Скачем уназад. То је нужно. Зашто? Зато што ме је држао осећај као да се уздижем, а не спуштам низ нешто што је, ипак, био левак. То је, отприлике, изгледало као да ћу, пењући се, на крају доспети до његовог дна. Пењање је логично и емпиријски засновано; утисак затечености у левку није. Чак је и четвртасто степениште, за разлику од кружног у згради у којој станујем, противречило асоцијацији која ме била спопала. Јасно је да зграда није поседовала лифт – нисам имао избора: на дно левка, а претпоследњи спрат, морао сам докорачати.

Налетео сам том приликом на запањујуће много сцена – малих, свакодневних, ефемерних – које готово као да је невидљиви редитељ постављао за мене. Само за мене. Ваљда су, из неког разлога, сви почели да се мувају ходником или да, из станова са правовремено отвореним вратима, деле са мном опилке својих расправа, свађа, неиздрживог смеха или брундаве музике.

И када се ништа није видело, могло се, дакле, чути. Из подрумског пролаза је, чим сам ушао, допирало нешто попут уздржаног стењања. Неко се није могао одупрети некој врсти нагона. (Уколико сам нешто читао, *теа maxima culpa*.) На првом спрату, или на међуспрату, два школараца су, седећи на степеницама, довршавала плескавице, шиш-ћевапе, шта ли... Облапорно прионувши на њих, као да су се надметали у подригивању. Одмах затим ми је пред једним зидом запала за око налепљена, руком исписана цедуља на којој се председник стамбене заједнице оптужује за проневеру донираног новца и станарима се ургира да не пропусте следећи састанак. Није ме заобишла ни жуистра препирка између супружника. Мушкарац је трчао доле, закачивши ме раменом, а жена је,

црвена у лицу и дрхтаве вилице, заурлала па скоро пасје зарезала бацивши за њим пластичну пепељару.

Кога не би узнемирили сви ти призори? Држао сам на уму, међутим, разлог мог доласка. Знао сам да ћу се баш тог дана заузети за З. В.-а и стати на крај капиталистичком паразиту од оног бапца. На који тачно начин, нисам знао. Чекао сам да сâм себе изненадим. „Килави СТОП” – трептало ми је пред очима.

До њене адресе видео сам још двојицу у сакоима, са металним крстићима око вратова, флајерима и бројаницама у рукама, где на дугачко објашњавају нешто кроз танак отвор врата, још придржаваних резом. Видео сам проћелавог човека, руку забијених у цепо-ве и главе стуштене у оковратник, како гунђајући шута или чепа комшијско куче које је стало да му се плете око ногу. Куче је зацвилело, девојка која је држала поводац проћелавом је стала да прети. Таман што ћу се, већ задихан, безмало изнурен, наћи пред вратима са неукусном, курзивираном ознаком „Павловић”, и сâм сам накратко постао актер овог сиротињског, градираног водвиља. Заскочио ме је човечуљак са сунчаним наочарима затуреним на теме, нудећи ми да из разгнуте лепезе купим разгледницу, наводно за добротворни фонд, за помоћ народној кухињи у суседној општини. Будалаштина, али и криминал! Таквих превараната и лумпенпролетера има посвуда. Нисам га удостојио одговором, у два-три скока сам окончао свој пут, свој успон-силазак.

Свеједно, хоћу да истакнем да сам осетио задовољство без премца. Ваљда сам био нарочито расположен да госпођи Павловић парирам у уличарском сиктању, можда зато што ми заправо није био потребан њен шугави посао. Биће да сам по први пут, постепено доводећи госпођу Павловић до кривљења доње усне, ставио под знак питања максимуму Жижека, моје урамљене Розе Луксембург. Уместо да промишљам, промишљам и промишљам читаву ствар, ја сам једноставно поступио по сопственом нахођењу. Знао сам да ће мој текст о Грамшију кроз свега неколико сати добити само такав „закључни осврт”.

Већ сам се спремао да напустим ту просторију, то геронтолошким воњем окађено светилиште малограђанштине, кад је госпођа Павловић, сасвим поражена и ван себе, поново почела да прети звањем полиције. Не бих томе придавао пажњу да одједанпут нисам неодложно морао до тоалета. Замолити је да ме упуте до *једној месџа* – није долазило у обзир. Чврсто сам одлучио да од мене тог јутра не чује ниједну пристојну реч. Наставио сам да је вређам и трпим бубрење бешике.

Истовремено је нешто забубрило, а богами и затутњало у мојим ушима. (Покушавам да извртим филм уназад, да у правом

тренутку стиснем *play*, али остајем, углавном, кратких рукава.) Последњи тренуци у посети бапцу-лендлорду са Црвеног крста прошли су у вртоглавици своје врсте. Одједном стопалима на столу наред овалног тепиха, као левитирајући преко тих шара испод застакљене плохе, накратко сам се осетио као на позорници. Само, није реч о оној која би имала засторе, кулисе и редове седишта испред. Не, било би то улично гледалиште, нагрнуло унутра из какве вашарске поворке, или, још боље, са машкараде. Као у минхенској пивници, на таласу мојих привиђења, згурале су се између та четири зида најразличитије, гласне и костимиране прилике, сишле са, рецимо, омота *Наредника Пейера*. (Признајем да је збрка кроз коју сам прошао и у којој сам остао од уласка у зграду учинила да ми се заманта видик.) Мора да ми је крв била ударила у главу па је сила утисака била таква да сад успевам да је само овако, половично опишем. Госпођа Павловић стајала је у тој маси као мој немезис, а опет ме је маса, чије би њихање згодно пропратиле неке шпанске оргуље или фанфаре, позивала да нешто урадим. Тражила је наступ килавца – главне атракције, кад се ова већ попела на сто.

Како госпођа Павловић, премда фришко уплакана, није посуштајала са испаливањем увреда и клетви, које су јој грло засигурно пропарале до тачке у којој јој је морао пући глас – али, зачудо, није – како је сунце кроз „шалукатре” засјало изненада самртнички, пролећно и самртнички, одбојно, чини ми се да сам постао сасвим бунован. Узбуђење ме обузело дословце болно. Када сам међу изобличеним лицима, право говорећи, пре маскама него лицима, ипак угледао З. В.-а у неком полусмушеном ставу, где као да се, неснађен, донекле и уплашен, покушава ишчупати из стиска гомиле, на коју год страну да сам преусмерио поглед могао сам приметити како предмети попримају дрхтаве контуре. Све се клацкало на ивици распадања, или тек мог падања у несвест.

Управо зато, праволинијски, моја је мржња достигла врхунац. Госпођа Павловић, бабускара, и даље је торокала кад сам са стола скочио на табуру и свукао панталоне:

„Пишаћу по вашим гробовима!”

Узгред сам, часна реч случајно, лактом закачио и разбио стаклену преграду у витрини поред врата. Госпођа је цикнула и на телефону откуцала оне три бројке. (Нисам могао да не приметим како крајичком ока тражи моје у погон пуштене гениталије.) Не успевајући да заузда плач, док је полицији покушавала да објасни сву бизарност нашег сусрета, ја сам грациозно извијеним млазовима запишао добар део њеног дневног боравка. Они јастуци за седење на такозваном салонском канабету сигурно су заударали

на моју мокраћу још дуго пошто сам напустио стан, дуго пошто сам истрчао из њега.

*

Захваљујући уредној новчаној трансакцији на правој адреси, проћи ћу, уверен сам, без суда. Јесте ми отворена некаква евиденција (као некада оперативцима). Мој испад је, подсетићемо се, неочекивано одјекнуо, чак и ако се узме у обзир да је томе предвидљиво допринела цела једна клика, не би ли опањкала мог оца. У сваком случају, није било прилике да образложим оно што сам урадио, да укажем на, рецимо, телеологију иза свега. То су ваљда ове белешке.

Мислим да ћу ускоро отпутовати за Талин; зажелио сам се стерилне академске атмосфере. До тада ћу још неко време остати узбуђен због свега.

Вијанов роман који сам поменуо ипак је, бар за мене, једна од најгорчих прича о терету порекла. Нека сам дописао још и ово, поштења ради.